

UITGESPEELD

Inge Spaan

Uitgeverij LetterRijn, Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, oktober 2021

© 2021 Inge Spaan

Auteur: Inge Spaan

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Coverfoto: Shutterstock

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931920-8-9

1.

Laura

Voel je vrij in je keuze, maar zoek wel iets wat bij hem past. De opdracht van de begrafenisondernemer was kort en vaag. Laura zucht, stopt een pepermuntje in haar mond en schuift de deur van de kledingkast open. ‘Nou pap, wat zullen we ervan maken?’ Ze laat haar hand over de stapel broeken gaan. Eigenlijk lijkt het toch ook allemaal op elkaar; haar vader had niet bepaald een uitgesproken smaak. Sinds hij vier jaar geleden scheidde van haar moeder, was hij zelf verantwoordelijk voor zijn kledingkeuze en dat kwam neer op kiezen tussen blauw, bruin, grijs en zwart. Een rood windjack aan de kapstok was de enige uitzondering en die stamde dan ook uit de tijd van zijn huwelijk. Voor zijn overhemden gold vrijwel hetzelfde, de enige afwisseling bestond uit een streepje of een ruitje. Een saaie kantoorbaan zou een snelle conclusie kunnen zijn. Wat Laura betreft zit de waarheid er niet heel ver naast. Haar eigen baan is overigens de laatste tijd al niet veel beter. Ze had stiekem gehoopt dat ze vanzelf zou terecht komen in een spannende functie als journalist die de grootste namen in de showbizz zou spreken, maar ze is blijven steken bij haar huidige functie op de redactie van de regionale krant. Eerlijkheidshalve moet ze toegeven dat ze niet veel moeite heeft gedaan er verandering in te brengen.

Ze schuift een aantal hangers naar rechts. Een overhemd met korte mouwen is in januari geen optie. Misschien moet ze er een vest of colbert bij zoeken. *Voor als je het koud krijgt, pap*, denkt ze. In de spiegel op de kastdeur ziet ze haar mislukte glimlach. Ze pakt een bruine broek, maar legt hem ook weer terug. De blauwe voelt zacht, zou hij die hebben gewild?

De zwarte broek van ribstof legt ze op haar vaders bed. Daar past ieder overhemd bij en ze kiest uiteindelijk voor een blauw

exemplaar met een wit streepje. Links in de kast hangt een zwart vest dat hij pas nog heeft gedragen, ziet ze aan de manier waarop het scheef hangt. Dan is het een vest dat hij graag droeg. Ze trekt het van de hanger en voelt aan een van de zakken. 'Een pakje zakdoekjes heb je in de kist niet meer nodig,' zegt ze hardop en ze opent de rits. Het blijkt een aantal opgevouwen A4'tjes te zijn. Zonder ernaar te kijken, steekt ze het papier in de achterzak van haar spijkerbroek en snelt de trap af. Ze moet opschieten.

De afspraak met de begrafenisondernemer heeft Laura veel energie gekost. Ze heeft hoofdpijn. Ze heeft nooit een broer of zus gemist, maar op dit moment kan ze zich voorstellen dat mensen zich een groot gezin wensen. Ze is eenendertig, enig kind en single. De meest gunstige voorwaarden voor een solitair bestaan, stelt ze cynisch vast. Ook al heeft haar moeder aangeboden te helpen waar ze kan, sommige beslissingen neemt ze alleen. Vorige week praatten haar ouders niet met elkaar, en dan zal ze haar moeder nu vragen wat een passende tekst is voor op de kaart? Ze overweegt het niet eens. Hoewel ze denkt haar vader als geen ander te kennen, valt het haar tegen. Weet ze wel zeker welke muziek hij op zijn uitvaart wil hebben gespeeld? Had hij echt geen bijzondere voorkeur voor een bepaald soort kist? Ze hadden het er nooit over gehad. Misschien als haar vader ziek was geweest of zo, als ze op de een of andere manier zijn dood hadden zien aankomen. Dan was het anders geweest. Dan hadden ze misschien over dit soort dingen gepraat. Nu was hij opeens overleden. Zomaar. Een hartaanval was de vermoedelijke oorzaak, met trillende handen had ze haar handtekening gezet om toestemming te geven voor obductie. Op zondagmiddag was hij op zijn fiets naar de bridgeclub gegaan, hij kwam er vrijwel elke week. De eerste ronde had hij gespeeld met zijn vaste partner en ze hadden dik gewonnen, zo had men Laura verteld. Na de koffie voelde hij zich opeens niet goed. Benauwd. Druk op de borst. Na de kóffie nota bene. Ze had het drie keer opnieuw gevraagd, maar het was echt waar. Haar vader hield niet van koffie.

Hij was in elkaar gezakt als een pudding, had een van de senioren haar verteld. De ambulance was er snel, maar niet op tijd.

Nu is het maandagavond, vrijdag is de uitvaart.

Haar mobiel gaat over en hoewel er een nummer in plaats van een naam op het scherm verschijnt, weet ze wie haar belt. Het is niet dat ze het bestaan van haar vaders broer was vergeten, maar er was nooit een reden geweest het telefoonnummer van haar oom Rudy in haar telefoon op te slaan. Sinds gisteren heeft hij haar minstens acht keer gebeld.

Ze twijfelt. Zou hij weer bellen over de adressenlijst? Rudy had gisteren direct zijn mening duidelijk gemaakt; behalve hun familie en vrienden, moesten zeker ook haar vaders vroegere studiegenoten worden uitgenodigd. Haar vader was immers een vooraanstaand man op zijn vakgebied en velen zullen afscheid van hem willen nemen, had Rudy haar uitgelegd. Hij stelde voor contact op te nemen met de beroepsvereniging die hen wellicht aan namen en adressen kon helpen. *Hij heeft zeker onder een steen geleefd de laatste jaren en nog nooit van de AVG gehoord?* dacht Laura, maar ze zei niets.

‘Dag Rudy, met Laura.’ Niet opnemen betekent alleen maar uitsel.

Terwijl Rudy een verhaal afsteekt over zijn zoektocht naar de juiste persoon bij de beroepsvereniging, zet Laura de televisie aan. Het liefst zou ze willen slapen, maar om halfnegen naar bed gaan, betekent absoluut opnieuw een nacht niet doorslapen. ‘Echt, dat meen je,’ zegt ze mat. Iets over vier keer worden doorverbonden. Ze zapt naar een andere zender en zet het geluid iets zachter.

‘Dan doen we gewoon een digitale kaart, dat is prima. Dat scheelt je mooi ook geld, meid.’

‘En dan gaan zij ...’

‘Het wordt gemaïld naar alle mensen die in hetzelfde jaar zijn afgestudeerd aan dezelfde universiteit. Slim toch, op die manier? En ook nog naar zo’n groepje. Daar zitten ze met collega’s in om te overleggen of zo. Als de kaart klaar is op de computer, zodat

'ie gemaïld kan worden, dan bel je me maar even, ja? Of weet je, ik bel jou wel morgen. Doe het rustig aan, meid, op tijd naar bed vanavond. Oké?'

Laura kijkt naar haar mobiel als de verbinding al is verbroken. Ze had een uitvaart met een kleine groep mensen in gedachten gehad, en het idee van Rudy had ze in haar hoofd als niet-haalbaar direct aan de kant geschoven. Blijkbaar ten onrechte. Ze schudt kort met haar hoofd, zoals een hond doet als hij net uit het water komt, en zucht. Dan maar een iets grotere groep.

Op televisie is het nieuws begonnen en ze drukt op de volumeknop.

U kijkt naar een extra nieuwsuitzending in verband met nieuwe ontwikkelingen in de zaak van het verdwenen echtpaar Timmer. Vandaag, op maandag 11 januari, is het stoffelijk overschot aangetroffen van Gerard Timmer, 63 jaar, uit Harderwijk. De woordvoerder van de politie heeft zojuist bekendgemaakt dat de man vermoedelijk drie tot vier dagen geleden door een misdrijf om het leven is gekomen. Het lichaam is vandaag door voorbijgangers gevonden in een wandelgebied nabij Lelystad. In verband met het onderzoek doet de politie nog geen uitspraken over ...

De foto in beeld laat een ouder echtpaar zien. Laura herkent de foto, deze mensen zijn de afgelopen dagen veel in het nieuws geweest. Een man en vrouw van begin zestig, van de ene op de andere dag verdwenen. Het waren keurige mensen, ouders van volwassen kinderen, liefhebbers van de grote tuin achter hun vrijstaande huis en met weinig bijzondere uitspattingen; niemand die zich kon voorstellen dat ze er zomaar vandoor zouden gaan zonder een bericht achter te laten. Zo werd het de afgelopen week in het nieuws gebracht. Laura probeert in haar geheugen te achterhalen waar ze de naam Timmer eerder heeft gehoord. Ze zou zweren dat ze iemand kent die zo heet, maar geeft het op.

Ze schakelt over naar een andere zender, ze heeft geen zin in dit soort serieuze dingen. Als een kandidaat uit een talentenjacht haar optreden begint, draait ze zich op haar zij en sluit haar ogen.

Haar hoofd bonkt als ze wakker wordt. Ze heeft zich vaak voorgenomen niet meer op de bank in slaap te vallen, maar ze weet ook dat de kans dat het lukt klein is. Met haar handen masseert ze de spieren in haar nek en ze knippert met haar ogen in de hoop dat traanvocht haar lenzen bevochtigt. Op televisie is het nachtprogramma begonnen. Ze schakelt hem uit en overweegt of ze de lege glazen op tafel zal opruimen of dat ze het voor morgen laat staan. Het wordt het laatste.

Op haar slaapkamer laat ze haar kleding vallen op de plek waar ze die uittrekt. Ook daarvoor is er morgen een nieuwe dag. De strip pillen op het nachtkastje trekt haar aandacht en houdt die vast alsof er zowel in de pillen als in haar ogen een magneet is verstoep. Ze twijfelt. *Het betekent niet per definitie dat je ze nodig hebt*, zou haar huisarts zeggen. Alsof die weet wat zij voelt. Ze weegt de voor- en nadelen tegen elkaar af. Wil ze morgen helder kunnen functioneren, dan is het wellicht beter over te slaan, aan de andere kant doet een paar uur onafgebroken slaap een mens goed. Naast de strip ligt een rol pepermunt en ze stopt twee witte snoepjes tegelijk in haar mond. Misschien straks een pil, als ze over een paar uur nog niet slaapt. Als ze in bed wil stappen, voelt ze met haar blote voet dat ze op papier staat en dan herinnert ze zich de papieren die ze in haar vaders vest heeft gevonden. Morgen, denkt ze, het enige wat ze op dit moment wil is slapen. Het papier ligt, nu het niet meer door de stof van kleding wordt tegengehouden, een stukje opengevouwen op de grond. Laura's blik valt op het voorste blad. Haar hand, die naar de schakelaar reikt om het lampje uit te doen, trekt ze terug.

Ze is ineens klaarwakker.

2.

Leendert

Hoewel Leendert meestal zijn Opel Corsa op de parkeerplaats buiten zet, rijdt hij dit keer de parkeergarage van het flatgebouw in; er wordt nachtvorst voorspeld. Vandaag is het weer gelukt om thuis te komen. Hij heeft te lang gewacht met het maken van een afspraak bij de garage, nu kan het vehikel pas over ruim drie weken terecht voor onderhoud. Niet dat hij er zo veel verstand van heeft, waardoor hij kan zeggen dat het te lang duurt, maar toch is hij elke keer weer blij als hij zijn rit heeft voltooid. Het geluid dat hij veroorzaakt als hij bij een verkeerslicht wegrijdt, doet niet voor niets zoveel voorbijgangers opkijken.

In de centrale hal werpt hij een snelle blik onder de trap: geen pakketjes vandaag. Het is maandag natuurlijk. Hij bukt zich om een leeg colablikje op te rapen en stopt het in de prullenbak. Past nog net. Een knarsend en jammerend geluid kondigt de lift aan, gevolgd door het geluid van de deur die luidruchtig openschuift. Ook die is aan onderhoud toe.

Een oudere dame in een halflange winterjas groet hem vriendelijk als ze uitstapt.

Leendert steekt zijn hand op en moet moeite doen de vrouw te herkennen. Natuurlijk, de buurvrouw met het huis vol katten, nummer vierenzeventig. Het aantal katten weet hij niet precies, maar door haar wekelijkse verbruik van kattengrit weet hij dat het er veel moeten zijn. Zij liever dan hij.

De liftdeur staat nog open, maar hij kiest de trap en met twee treden tegelijk loopt hij naar de vijfde verdieping. Binnen gooit hij zijn jas over zijn zomerjas aan de kapstok. Hij heeft zijn voorwerpen die op te ruimen gelaten voor wat het was. Zo lang duurt die winter immers ook weer niet en hoe kun je beter voorkomen dat je vergeet waar je een zomerjas hebt opgeborgen, dan door hem niet op te bergen?

Hij haalt zijn hand door zijn haar en doet dat direct nog eens; het model dat erin hoort te zitten werkt de hele dag al niet mee. In de keuken pakt hij een bord voor de chinese afhaalmaaltijd die hij op de terugweg van zijn werk heeft meegenomen en hij eet zijn mihoen met babi pangang achter de computer. De medewerkster bij de chinese had alleen geknikt en gelachen naar hem. Hij had haar niet gestelde vraag enkel met een 'graag' beantwoord, waarna zij zijn gebruikelijke bestelling aan de keuken doorgaf.

Er zijn nog niet veel mensen online. Meestal is het in de avond rond negen uur het drukst op het schaakforum, doordeweeks tenminste, in het weekend later. Hij klikt een andere pagina onder favorieten aan en logt in bij *Call of Duty*. Na een kwartier onderbreekt hij zijn spel om een lamp aan te doen, het is vroeg donker. Meteen zet hij de lege plastic verpakking van zijn maaltijd op het aanrecht, die zal hij later afwassen. Hij pakt een fles cola uit de koelkast en terug bij het scherm ziet hij een melding rechtsonder in beeld dat een nieuwe speler zich heeft aangemeld. Vrouwelijke spelers komen niet vaak voor, al zegt de gebruikersnaam *Linda* uiteraard niets. Hij haalt zijn schouders op. Heette die collega niet zo? Die vrouw die hem een week of twee geleden aansprak op de parkeerplaats en een heel verhaal tegen hem had opgehangen, niet normaal. Ze wilde duidelijk stoom afblazen na de aanvaring die ze had gehad met haar leidinggevende en op eens was hij haar gesprekspartner. Hij wist dat hij dat effect niet had op mensen, dat kon het niet zijn geweest. Hij was er ook zeker niet goed in, het zou vast bij die ene keer blijven. Het zij zo.

Leendert klikt op *play* om een nieuwe game te starten. Het reclameblok voorafgaand aan een nieuw spel duurt zestien seconden en de meeste kan hij letterlijk meespreken. Vandaag hebben ze een nieuwe, zo te zien. Hij schenkt zijn glas bij, maar houdt zijn blik gericht op het scherm. Iets over een nieuw spel. Onopgeloste politiedossiers, moordzaken, bewijsstukken die worden toegestuurd. Twaalf seconden zijn voorbij. Heeft hij de naam van het spel gemist of komt dat in die laatste vier seconden?

‘Shit.’ Hij vloekt nog een keer harder als de hoeveelheid cola die zijn glas overstroomt groter is dan hij in eerste instantie had gedacht. In de keuken grist hij een theedoek van het haakje en laat die op de vloestof vallen. De natte vlek in het katoen breidt zich snel uit. Als de bende is opgeruimd, staat er met groene letters *game over* op het scherm; te laat begonnen. Hij start een nieuw spel en wacht op het reclameblok. Een sportschoolketen. Hij klikt het spel weg, en begint opnieuw. FIFA online. Nog een keer. Ditmaal is de reclame van een reisorganisatie. Hij sluit de site af en start Google.

Een kwartier later heeft hij het gevonden. *Bedankt voor uw bestelling* is het onderwerp van de mail die binnenkomt. Overmorgen zal het spel als het goed is worden bezorgd.

Leendert loopt langzaam over het zandpad. Hij blaast wolkjes adem die net zichtbaar zijn in het zwakke licht van de maan. Het moet onder het vriespunt zijn, zijn vrije hand houdt hij als een vuist gevouwen in zijn jaszak en toch voelt die nog steeds als een ijsklomp.

Hij is te vroeg, maar dat geeft niet.

De zwarte tas die hij bij zich heeft, is zwaar. Hij pakt hem over met zijn linkerhand en stopt de rechter in zijn zak. Een tinteling trekt door de huid die langzaam ontdooit. Het is erg donker, maar omdat hij hier vaker in het donker komt, vindt hij de juiste afslag zonder problemen. Aan het einde van het pad blijft hij staan en voorzichtig zet hij de tas op de grond. Het display van zijn horloge licht op als hij een keer met zijn pols schudt en hij constateert dat een kleine vijf minuten resteren. Dan moet het zover zijn.

Hij loopt kort heen en weer om in beweging te blijven. Onder zijn voeten klinkt een knisperend geluid, de grond is aangevoren. Niet te ver, hij kan niet het risico lopen dat hij op de juiste tijd niet op de goede plek staat. Opnieuw schudt hij zijn pols. Nog een keer.

‘Hè?’ Zijn stem klinkt hard in de stilte van de nacht. Het is tien over twaalf ... Hij kijkt nog eens goed, knijpt zijn ogen samen

en tuurt ingespannen in de richting van twee grote, kale bomen. Niets. Er is helemaal niets. Zijn gedachten ratelen, en rekenen na wat hij zo zeker wist. Dan pakt hij zijn tas en loopt dezelfde weg terug naar zijn auto.

Het laatste stukje rent hij.

Op de rand van zijn bed wijzigt Leendert de wekker op zijn telefoon. Zijn wangen gloeien, hij had de verwarming in de auto op de maximale stand gezet. Morgen begint hij om halfacht, een uur eerder dan normaal. 'Belangrijke deadline,' had een van zijn collega's gezegd. Het maakte hem niet zoveel uit. Als hij er halfacht moest zijn, dan was hij er om halfacht.

Alarm ingesteld over vijf uur en vierendertig minuten, bevestigt het kleine scherm. Hij legt het mobieltje op zijn nachtkastje en draait zich op zijn zij.

3.

Laura

De wekker springt op 2:00 uur. Laura kijkt ernaar zonder er iets van te denken. Hoewel ze normaal gesproken op dit tijdstip in een doordeweekse nacht vast en zeker alsnog naar de slaappillen zou grijpen, zegt het haar vannacht niets. Naast haar op het dekbed ligt het papier. Ze draait haar hoofd langzaam opzij en kijkt er opnieuw naar. Het staat er nog steeds. Alsof de boodschap anders wordt als ze het papier niet meer aanraakt, loopt ze naar de andere kant van het tweepersoonsbed en glijdt daar onder de deken.

Met haar ogen wijd open op het plafond gericht, probeert ze haar gedachten op een rijtje te zetten. Twee blaadjes. Het tweede was een artikel van nu.nl. Zwart-wit geprint, of eerder grijs-wit; haar vaders printer had dringend een nieuwe toner nodig. En het eerste blaadje was van een routeplanner, bovenaan de pagina een overzichtskaartje en daaronder stap voor stap de aanwijzingen. In totaal 27,3 kilometer, een reistijd van 33 minuten en € 3,85 aan brandstofkosten. Het beginpunt was de Stadsdennenweg in Harderwijk. Haar vader woont aan de Stadsdennenweg in Harderwijk. Woonde, verbetert ze zichzelf.

‘Nou en?’ Laura schrikt van haar eigen stem. *Er moet een logische verklaring zijn*, denkt ze. Misschien had iemand anders die papieren geprint en in haar vaders praktijk laten liggen. Hij had het natuurlijk in zijn zak gestoken om later op te ruimen en was dat vergeten. Ze kijkt met een schuin oog opzij en zucht. Het logo in de rechterbovenhoek maakt van die optie direct een onmogelijkheid.

Haar vader had het logo negentien jaar geleden zelf ontworpen, toen hij zijn dienstverband inruilde voor een eigen praktijk. Als ervaren psycholoog droomde hij al jaren van die zelfstandigheid.

Laura had het idee dat hij nooit spijt had gehad van die stap, ook al had hij de laatste jaren weleens geklaagd over de hoeveelheid tijd van een psycholoog die tegenwoordig verloren ging aan administratieve rompslomp. Het ging allemaal ten koste van de tijd die hij liever aan zijn patiënten besteedde. Ze had hem kort geleden gevraagd hoe hij volgend jaar het twintigjarig jubileum van de praktijk wilde vieren. Hij was erg trots op zijn praktijk, maar te bescheiden om zo veel aandacht te vragen. Ze overwoog als verrassing zonder zijn medeweten iets te organiseren.

Laura wil er op dit moment niet aan denken.

De routeplanner. Waarom zou haar vader niet een routeplan kunnen hebben geprint om naar een natuurgebied als de Oostvaardersplassen te gaan? Het is toch niet verboden ruim twintig kilometer verderop de omgeving te verkennen? Misschien wilde hij er natuurfoto's maken, had ze hem niet jaren geleden eens horen zeggen dat hij zich in fotografie wilde verdiepen?

En het artikel dan? zeurt een stemmetje in haar hoofd. Eén keer toeval kan nog, maar beide keren?

Het artikel over het verdwenen echtpaar vertelt niet veel nieuws: de politie is met man en macht op zoek naar de man en vrouw en het ontbreekt hen helaas nog aan elk spoor. Onderaan staat in kleine letters de naam van de journalist, met daarachter de datum en tijd van publicatie: *6 januari 15:35 uur*.

Toen leefde haar vader nog.

Toen was de verdwenen man nog niet vermoord gevonden.

Ze gaat rechtop zitten in haar bed en vloekt een keer hartgrondig. Die mensen zijn al ruim een week vermist, haar vader overlijdt op zondag en op maandag wordt de vermiste man gevonden, volgens het nieuws in een wandelgebied nabij Lelystad, vermoord, naar verwachting al drie of vier dagen eerder. Dat had volkomen los van elkaar kunnen staan, ware het niet dat dat verdomde routeplan in haar vaders vest de uitgestippelde route weergaf van zijn woning in Harderwijk naar de Oostvaardersplassen, een natuurgebied nabij Lelystad ...

Je kunt er vast en zeker prachtig wandelen.

De redactievergadering op dinsdagochtend duurt langer dan Laura na een nacht van drie uur slaap kan volhouden en ze vraagt zich af of ze wel had moeten komen. Natuurlijk heeft ze deze week vrij gekregen, en hoeft ze zich eigenlijk pas na de uitvaart van haar vader weer te melden. Dat ze toch is gekomen, heeft alleen te maken met het feit dat Barend haar bijna heeft gesmeekt om bij de redactievergadering aanwezig te zijn. Vandaag wil hij beslissen over het artikel over het nieuw te bouwen sportcomplex in de gemeente Nunspeet en hij lijkt ervan overtuigd te zijn dat zij de juiste persoon is om zich hierin te verdiepen. De verwachting is dat het doorzetten van de bouwplannen tot veel ophef binnen de regio zal leiden en volgens bronnen zijn protestacties al voorbereid. Net voor de jaarwisseling is de aanvraag voor de wijziging van het bestemmingsplan gepubliceerd, waardoor de bezwaartermijn van zes weken al ruim een week loopt. Barend wist te vertellen dat een of andere vogelgroep direct bezwaar heeft ingediend en dat er handtekeningen worden ingezameld. Ze dacht dat petitie tegenwoordig vooral online werden getekend, maar misschien dat die vogelmensen nog niet zo digitaal zijn ingesteld. Het zullen wel voornamelijk oudere mensen zijn. Barend wil dat er volgende week uitgebreid aandacht aan wordt besteed in een paginavullend artikel en wie dit schrijft, zal daarna het hele traject op de voet volgen.

Politiek gedoe. Laura snapt niet waar Barend zijn overtuiging vandaan haalt dat zij met dit project zal doorbreken als journalist. Bovendien zit ze er helemaal niet op te wachten om door te breken en kan ze zich geen saaier onderwerp voorstellen dan dit.

Nou ja, behalve de deelnemers aan het nieuwjaarsconcert dan.

Twee weken geleden vond Barend ook al dat zij de geschikte persoon was om een saai artikel te schrijven, dit keer over het concert dat door een plaatselijke schutterij werd georganiseerd. Ze kon verdorie met drie bejaarde blaasorkesten in gesprek om overall hetzelfde verhaal te horen, terwijl haar collega Antoinette grijnzend op pad ging naar een fanclub van *Wie Is De Mol* die een avond had georganiseerd ter ere van de aftrap van het nieuwe seizoen. Er werd gefluisterd dat zelfs Rob Dekay, die in een eerder seizoen de Mol was, aanwezig zou zijn.

Woest was ze.

Barend bleef rustig toen ze zijn kantoor binnenstormde en hem voor de voeten wierp dat een groep bejaarde toeterblazers een nieuwswaarde van nul had. Tot overmaat van ramp had ze toen ze naar huis ging ook nog eens het hele verhaal stampvoetend uitgestort over een collega van de automatisering. Zo'n prototype computernerd die ze werkelijk nog nooit eerder had gesproken.

Ze kan er maar beter niet aan denken en graait zonder te kijken in het schaalpje dat op de vergadertafel staat. Leeg. Waarom heeft niemand de pepermint aangevuld?

'Laura, wat is wijsheid?'

Shit, ze zit niet op te letten. Ze moet zorgen dat ze vannacht slaap inhaalt. Misschien een halve pil. Vanmiddag slapen gaat niet, die tijd heeft ze nodig om afspraken met de uitvaartondernemer af te stemmen, de kaarten te versturen en andere dingen voor vrijdag te regelen.

'Laura?'

'Wat wijsheid is?'

Barend kijkt haar meelevend aan. 'Ik voel me schuldig dat ik er bij je op heb aangedrongen te komen vanochtend. Dat had ik niet moeten doen, ondanks dat vind ik het bewonderenswaardig dat je er bent.'

'Ik eh ... Geen probleem. Natuurlijk neem ik graag de zaak van het sportcomplex voor mijn rekening. Ik zal de ontwikkelingen op de voet volgen en me erin vastbijten. Ze zijn niet zomaar van me af.' Ze kijkt van haar leidinggevende naar haar collega's en weer terug. 'Het zorgt voor afleiding en die kan ik wel gebruiken.' Ze laat haar schouders zakken. Is dit het gewenste antwoord? Rechts van haar ziet ze Antoinette rechterop gaan zitten, als er iemand is die het wél ziet zitten om door te breken als journalist, is het Antoinette. Ze had misschien beter ...

'Prima, Laura. Jij houdt je daar de komende tijd mee bezig,' zegt Barend. 'Heeft iemand nog vragen?'

Laura kijkt naar de figuurtjes die ze op het eerste vel van haar

schrijfblok heeft getekend. Met een beetje inlevingsvermogen zou je er bloemetjes in kunnen herkennen. Zo gaat het niet opschieten. Ze had gedacht nog snel een paar mensen te bellen voor ze naar huis gaat, zodat ze volgende week ook direct aan de slag kan. Nu Barend zo zijn best voor haar doet, moet ze op zijn minst proberen enig enthousiasme op te brengen. Snel toetst ze het nummer in van de betreffende contactpersoon bij de gemeente. De wethouder die voor dit project verantwoordelijk is, moet ze volgende week als eerste spreken.

Als ze het gesprek beëindigt, heeft ze én een afspraak voor maandag én de toezegging gekregen dat ze de situatieschets, zoals die door het college is goedgekeurd, vooraf krijgt toegestuurd. Tevreden klakt ze met haar tong. Ze moet alleen nog de juiste persoon van die vogelgroep te pakken zien te krijgen.

‘Verschrikkelijk toch. Heb je het gehoord?’ Haar collega draait aan de volumeknop van de retroradio die op de grens van hun beide bureaus staat.

De mededeling van de nieuwslezer over de nieuwste details van de vondst van het stoffelijk overschot van Gerard Timmer eechoot door Laura’s hoofd. Ze wil niet luisteren, maar ondanks de moeite die ze doet de informatie niet binnen te laten komen, registreren haar hersenen wel degelijk dat de Oostvaardersplas- sen bij naam worden genoemd. Mocht ze nog een sprankje hoop hebben gehad dat het om een heel ander natuurgebied in dezelfde regio zou gaan, dan is dat bij deze de grond in geboord.

Uit het niets zwelt een zwaar gevoel aan in haar hoofd. Ze zou willen vloeken, gillen en huilen tegelijk. Hoe kan haar vader zomaar doodgaan? Haar alleen achterlaten? Niets kan ze hem nog vragen, nooit kan ze meer met hem praten. Nog voordat ze naar de tissues kan grijpen, schokken haar schouders en de tranen volgen snel en overvloedig.

‘Sorry, ik wist niet ...’

Laura negeert haar collega en klapt haar laptop dicht zonder hem eerst uit te schakelen. Ze graait haar spullen van haar bureau en verlaat de redactie. Het is een halfuur fietsen naar haar vaders huis.

4.

Annelies

Annelies opent haar ogen en sluit ze direct weer. *Ik ben hier niet, ik ben hier niet, ik ben hier niet.* Ze herhaalt haar gedachte eindeloos en knijpt nog harder met haar ogen.

Haar hart slaat een slag over als ze een geluid hoort. De deur. De deur die ze met het beperkte licht in de ruimte slechts vaag ziet, maar waarvan ze heel goed weet dat hij er is. Het enige peertje bungelt aan het plafond en lijkt zijn beste tijd te hebben gehad. In de hoek hangt een slinger. Zo'n vlaggetjeslijn die je ophangt voor een kinderverjaardag, het plastic deint soms een beetje door de tocht. Ze heeft geprobeerd te onthouden welke dag het is en welk moment van de dag, maar het is haar niet gelukt. Ze heeft geen enkel benul meer hoelang het geleden is dat de deur openging - de enige keer tot nu toe vanaf het moment dat ze hier is - en dat Gerard erdoor verdween. Samen met het kwaad.

Voorzichtig draait ze zich om op de dunne matras, uren geleden heeft ze besloten niet meer naar beneden te kijken, ze wil niet zien op welke smerige ondergrond ze ligt. Heeft ze in de tussentijd toch geslapen?

Ze hoort niets meer. De persoon die ze in gedachten het kwaad is gaan noemen, is niet teruggekomen, misschien heeft ze het verkeerd gehoord. Waar is ze? En hoelang is ze hier al? En waar is Gerard toch? Ze is nog nooit alleen van huis geweest, ze heeft geen idee wat ze het beste kan doen. Was Gerard maar hier. Die zou haar zeggen wat ze moesten doen, en natuurlijk zou ze op hem vertrouwen. Maar Gerard is niet meer in deze ruimte. Hoe lang al niet? Het kwaad heeft hem meegenomen door de deur. Wat zit er achter die deur? Zou Gerard haar kunnen horen als ze schreeuwt? Gerard zal er toch wel zijn?

Ze ademt diep in en uit als ze voelt dat er nieuwe tranen komen. *Ik ben hier niet, ik ben hier niet.* Ze heeft gemerkt dat het denken aan iets anders, het wegduiken in herinneringen aan het verleden, de enige manier is om dit te doorstaan. Tot ze haar zullen vinden. Haar en Gerard. Mensen zullen hen missen en naar hen op zoek gaan. Het is een kwestie van tijd tot ze worden gevonden. Tot die tijd moet ze wachten, wachten en ontkennen dat ze hier is.

Haar maag knort.

Hoe kan een lichaam blijven functioneren alsof er niets aan de hand is? In deze stinkende ruimte zonder daglicht kan een welwillend mens geen trek hebben, maar blijkbaar beslist een maag anders.

Ze heeft stappen geteld. De ruimte moet ongeveer vier bij zes meter zijn. Ze is niet goed in afstanden schatten, maar Gerard heeft haar altijd gezegd dat ze grote passen moet zetten om het aantal meters te schatten. In een hoek staat een emmer met erboven een peertje dat zwak licht geeft, te zwak om de gehele ruimte te verlichten, de hoek schuin tegenover de emmer is geheel duister. Ze weet dat de emmer voor meer dan de helft is gevuld met water, ze heeft er eerder slokjes uit gedronken. Terwijl ze met haar vingers haar neus dichtdrukte en haar ogen stijf gesloten hield, knielde ze voor de emmer en slurpte als een hond. Druppels vielen van haar kin op haar schoot. Na net genoeg te hebben gedronken om de ergste dorst weg te nemen, had ze haar pantalon afgeveegd en was ze teruggegaan naar haar plekje op de matras.

Opnieuw tranen.

Ik ben hier niet. Ik ben hier niet. Ik ben hier niet ...

Zachtjes wiegt ze heen en weer. Ze moet aan vroeger denken. Mooie herinneringen ophalen. Daardoor zal ze zich beter voelen. Tot Gerard terug is. Weg met haar gedachten van deze gruwelijkheid.

‘Ach meisje, wat heb je gedaan?’ Annelies keek naar het kindergezigtje dat met roze wangen stralend terugkeek.

‘Klaar!’

‘Waarom heb je al het stro over de grond verspreid? Dat hoort toch in het konijnenhok?’

‘Voor als het paard komt.’ Ze keek haar moeder trots aan.

‘Ruim het maar snel op, voor je vader zo komt,’ zei Annelies. ‘Het paard blijft buiten, kindje, de pieten brengen hem buiten wel wat water en een wortel.’

‘Buiten is het toch koud?’

Annelies hield haar hoofd schuin en keek vertederd naar het onschuldige meisje dat het geen probleem vond een paard in de woonkamer te stallen. Haar oog viel op de klok en haar glimlach verdween direct. Gerard kon elk moment thuiskomen en ze wilde deze gezellige avond met hun gezin niet op deze manier beginnen. Snel veegde ze het stro met haar handen bij elkaar. ‘Kom, we doen het samen. Pak jij dit met je handjes en breng het snel naar het hok buiten, ik pak de stofzuiger.’

‘Maar als het regent, mag hij dan wel naar binnen?’

‘Opschieten nu, eerst opruimen.’ Annelies duwde het meisje in de richting van de deur. Ze voelde haar wangen warm worden, hoorde ze een auto op de oprit?

Het geluk lachte haar toe. Ze had het verkeerd gehoord en toen Gerard thuiskwam was er niets meer te zien van de goede ideeën van haar zesjarige. Samen met hun dochter en zoon van drie zat ze op de bank met het haardvuur al aan. Ze had kaarsjes aangestoken en er stond zelfgebakken speculaas op tafel.

Gerard had met de buurman afgesproken dat die om halfzeven op de deur zou bonzen, de zak met cadeautjes had hij vorige week al bij hem in de schuur gezet. Voor hun meisje een levensechte pop en een porseleinen serviesje, Annelies was er erg mee in haar nopjes toen ze het had gevonden. In dezelfde winkel kocht ze massieve houten blokken voor hun zoon, die zou hij tenminste een keer niet kapot ...

Annelies schrikt op uit haar gedachten als de ruimte opeens geheel in duisternis is gehuld. Haar adem stokt.

Is er iemand? Iemand die zojuist het licht heeft uitgedaan? Het peertje van buiten de ruimte heeft uitgeschakeld?

Dan knippert het lampje een paar keer. Het hapert alsof het zijn best moet doen in leven te blijven, tot de haperingen elkaar minder snel opvolgen en het weer stabiel brandt. Het schijnsel is zo mogelijk nog zwakker dan ervoor.

